

aquesta rogalia. —²¹ **Aiguot*, *AlcM*, error de còpia per *aiguol*, mala grafia de *aigol* = *aigual* (veg. supra). —²² Rodan. *aseigà* (*TdF*) (amb llgd. *asaigà*, gc. *adaigà*, bearn. *adagouà*, roerg. *asagà*) «arroser à grande eau; humecter, mouiller, tremper, combu-ger»; present *asáigo* fins en el B. Roine (A. Crou-sillat), cites del *TdF* en felibres del Gard i de Castelnaudarri, però *asagà* a Castres i *asagua* en uns *Costums de Gascogne*. Gironda *adaig(u)at* «aqueux (du vin ou d'un ragoût où il y a trop d'eau)» (Mou-reau). A la Vall d'Aran *adaigouà* és el mot per a 'regar'; i encara que *an-* davant vocal perd potser més sovint la *-d-* en gascó, hi ha també casos de *-d-* conservada tot al llarg dels Pirineus, com Lú-xon *adescà* «donner la becquée» (*RLR* XLVI, 388),¹⁵ bearn. *adescà* «nourrir» (Lespy). —²³ «L'home go-lós de tot *s'annaya*: / mai se trapa content ni fart», Alb. Saissset, ed. Marty, 114.4f. —²⁴ Contra la qual cosa és evident bon tractament el de fer-los menjar gallina bullida sense salsa, com fan a la Seu. En el Canigó, a Corsaví, em deien que del gra de gavrarrera en fan una confitura «que és bona per a la mainada que són *anigats*». És sabut que els gavarrons restrenyen violentament les criatures que se'ls mengen en la planta, i alguna virtut així en deu servir encara la confitura. —²⁵ També fou oblidat pel *DTol.*, Lacav., Lab. 1839, *DBal.* i d'al-tres, potser simplement conseqüència de les com-PLICACIONS que causa el duplicat *-guar ~ -gar*. Figu-ra en Belv., *DAMen.*, Vogel. —²⁶ També admet³⁰ una grafia *desaiguo* que localitza a Mallorca, català oriental i Pla d'Urgell, amb cita del Calendari Folk-lòric de Serra i Boldú. Però és clar que tot això no són més que casos de la pron. *aigo* per *aigua*, general a Mallorca i existent a diverses altres co-marques. En les enquestes de l'*Onomasticon* he sentit el verb *desaig(u)ar* en tot el domini lingüís-tic, molt més populars i generals aquests que els seus concurrents *desembocar* i *desguassar*, d'ús més erudit aquell, i més limitat, més comarcal, aquest.⁴⁰ Quant al substantiu, he sentit en bastants punts del Nord el femení *la desaigua*, *una desaiga*. Però molt més el masculí *el dazàigà* o *dezàigwe* i semblants. El verb i el substantiu tenen també aplicació tècni-ca i industrial (p. ex. en adoberia, *BDC* XIX, 51). —⁴⁵ ²⁷ Però avui és encara femení en l'ús popular mall-men.: «dassa *s'aigordent*: veuré si és forta encara», P. d'A. Penya; *IdOr.* I, 51; «vuí *aigoardent* de sa bona, / d'aquella que beveu vós», Camps Merc., *FolkI. Men.* I, 99. En cast. apareix també *agua ar-diente* a princ. S. xv, «bebida fuerte, de gran efec-to» en Gz. de Clavijo, ed. Estrada, CLXXIII, 192/21. It. *acquarzente* sembla haver estat calcat del cpt. hispànic, car allí no apareix fins a la segona meitat S. XVI (Soderini, en Zaccaria). —²⁸ *BDC* XXIV, 161; ⁵⁵ *DCEC* I, 403a, 32ss. Sobretot tenint en compte que sovint hi ha alternància triple *rr-rd-rl* en aquesta mena de mots prerromans (cast. *BARRO*, *DCEC* I, 414; i veg. *DCEC*, s. v. *chirle* amb les cites que dono allí). I que pogué intervenir-hi encara la infl.⁶⁰

de *LLOT*. —²⁹ Per a l'extensió i antiguitat d'aques-ta forma, veg. *BENEIR*. És sabut que no és gene-ral dialectalment: p. ex. *aigua-beneida* a Vall Fer-rera (1933). —³⁰ «Quan algú ha servitut de menar aygua per camp --- d'altre a regar lo seu camp --- deu aver carretera prop de la riba d'aquel *aygua-duyt* tro a aquel loc d'on aquella aygua ix», «totes les places de la ciutat --- e-ls senders e les aygues e los *ayguaduys* --- públichs són», *Costums de Tortosa*, 134, 426; docs. de 1396 i 1424, *AlcM* s. v. *aiguedut*. Avui el poble segueix catalanitzant-ho almenys parcialment: *l'aiguaducte de Sagunto* diuen a Alfara de la Baronia, 1961. En castellà es va usar *aguaducho* [mj. S. XIII, *Alex.*: *DCEC* I, 58a, 42ss.; més doc. per a «avenida de agua» a Bil-bao, i en antigues fonts judeocastellanes a la Bíblia de Scio VI, p. 256; d'ací *+aiguarruig* o *huarruig* «venida o caída impetuosa de agua, chaparrón», Escrig, 1851, que deu ser mot local de Llíria, man-llevat del castellà i amb *-rr-* per contaminació del cat. *ruixat*]. —³¹ Manca en els dicc. mallorquins i *AlcM*. Si és la de flor de taronger seria l'aiguanaf: «heu de preparar l'habitació de la senyora: ha en-viat a dir que ve d'aquí una estona; mirau si hi manca res i posau-li *aigua florida* al tocador», Ll. Vilallonga, *Bearn*, pp. 17, 125. —³² A continuació «el pa rost» [!]. Se'ns fa costa amunt, i fins rost, d'empassar-nos aqueix pa. —³³ Com a terme ex-trem Sud puc indicar els vessants selvatans del Montnegre, on vaig sentir *aigomòs*, en una masia del terme d'Horsavinyà, 1931. Després a l'Escala «són uns *aigomòs*us que hi ha melca alta»; «la Font del Reclau és un *aigomòs*», Medinyà; «allí hi ha un *aigomòs*», Banyoles. Més isoladament a Malla (Osona): «a Fontanelles no hi ha cap font: només hi ha un *aiguamoix*», 1935; *aigomús* «llacuna» a Catllà de Conflent (*ZRPb.* XLV, 250). No s'ha de confondre amb aquest mot, com han fet alguns, el nom del riu aranès *Aigoamòtx*, afluent de la Garo-na a Tredòs, que és l'equivalent del mot cat. *aigua-moll* en fonètica gascona (cf. *mòtx* 'moll', *còtx* 'coll' i *EntreDLle.* II, 18, § 29). D'altra banda *aiguamoix* no és un canvi de terminació de *aiguamoll*, com diu *AlcM*, sinó un cpt. paral·lel a aquest però format amb l'arrel de *MOIXAL*, *moixer*, *moixera*. —³⁴ «Duero y Tajo que l'or y plata escolen / --- / y dauren y perlegen deveses y *ayguamolls*», II, 17d; a la versió de 1867 «or de sas fonts deixavan per marges y *ayguamolls*». —³⁵ Sentit a l'Alt Pallars (Àreu, 1933); cf. el citat *Aigoamòtx* de la Vall d'Aran, en el Sud del Princ., a Montferri (*Els Ai-guamolls*, 1954); cf. *CostMancom.* II, s. v. —³⁶ El sento a la Pobra Tornesa (1961) i al Puig de Santa Maria; d'altra banda a Vilallonga de l'Assafor, Be-nigembla, Benasau, Castell de Castells. Pertot amb la transposició valenciana *ayyamol*. A Sollana em diuen que el Petxinar al llarg de l'Albufera és «un rogle d'*ayyesmolls*». —³⁷ «No sie artificial, axí com aygua ardent ni *aygua nafa*, mas natural, axí com de riu o de font o de pou», «preciós unguent,